

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: **B. A.**, nar. X., státní příslušnost X., t. č. bytem X.,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.7.2019, č.j.: OAM-1097/ZA-ZA11-VL13-2018

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků se **nepřiznává** náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí žalovaného ze dne 9.7.2019, č.j. OAM-1097/ZA-ZA11-VL13-2018, kdy o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR žalovaný rozhodl tak, že žalobci se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Žalobce podává žalobu proto, že se domnívá, že byl v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany jako jeho účastník zkrácen na svých právech. Dle žalobce

žalovaný porušil ust. § 3 správní řád, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), v souvislosti s § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť si žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, navíc dostupné podklady pro vydání rozhodnutí ohodnotil tendenčně. Byl porušen také § 68 odst. 3 správního řádu, neboť rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce má rovněž za to, že splňuje podmínky dle § 14a zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany, jelikož mu v zemi původu hrozí nebezpečí vážné újmy.

3. Sdělil, že je příslušníkem Uzbekistánu a o mezinárodní ochranu požádal v ČR 20.12.2018. Jako hlavní důvod své žádosti označil to, že mu bylo vyhrožováno lidmi, od kterých si v Uzbekistánu půjčil značnou sumu peněz, kterou nebyl schopen vrátit. Velmi se obává o svoje zdraví a život.
4. Žalobce se domnívá, že žalovaný pochybil, když řádně nezjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem a v důsledku toho nesprávně aplikoval příslušná ustanovení zákona o azylu. Poukázal na to, že žalovaný je při aplikaci ustanovení zákona o azylu povinen dbát základních zásad správního řízení, vyjádřených v § 2 až § 8 správního řádu. Těmito zásadami je především požadavek individualizace správního řízení a správního rozhodnutí stanovený v § 2 odst. 4 správního řádu a povinnost správního orgánu zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu § 3 správního řádu. Veškeré skutečnosti a úvahy, které vedly pak k vydání správního rozhodnutí je žalovaný povinen ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu uvést do napadeného rozhodnutí.
5. Žalobce uvedl, že v případě nuceného vycestování zpět do Uzbekistánu, hrozí žalobci opravdové nebezpečí, případně smrt. Pokud by se žalovaný zabýval jeho obavami, seznal by, že se žalobce snaží ochránit sám sebe před možnou újmou na zdraví či životě.
6. Žalobce v tomto směru poukázal i na judikát Nejvyššího správního soudu č.j. Azs 50/2008-62 ze dne 31.10.2008, kdy NSS uvedl: „(...) v případě, kdy je původcem vážné újmy čistě nestátní subjekt, se žadatel o mezinárodní ochranu nemusí vždy obrátit na poskytovatele ochrany zakotvené v čl. 7 odst. 1 kvalifikační směrnice. Pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou způsobenou nestátními subjekty, nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obrácel.“
7. S ohledem na to, že žalovaný dle žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil výše uvedená zákonná ustanovení, domáhal se žalobce toho, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.
8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Odkázal na obsah

správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce, shromážděné informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí žalovaného, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu a proto na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Žalovaný trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru žalovaný zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si i potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. V průběhu správního řízení dle žalobce bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce jsou velké dluhy, které v Uzbekistánu má, a kvůli nimž mu bylo podle něj ze strany soukromých věřitelů vyhrožováno. O mezinárodní ochranu proto žádal, aby si vydělal finanční prostředky na splacení svých dluhů.

9. K námitce, že správní orgán nedostatečně vyhodnotil rozhodné skutečnosti a neopatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí, žalovaný uvedl, že je přesvědčen, že zjistil dostatečně skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí; pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu. Pokud jsou námitky pouze v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného, za takové situace v souladu s ustálenou judikaturou nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise. Žalovaný je přesvědčen, že dokazování provedl podrobně a úplně a že se zabýval všemi okolnostmi případu tak, jak má zákon na mysli, v napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem odůvodnil, proč není možné žalobci udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Dále k tomu žalovaný sdělil, že je to právě žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnosti tvrzení. *Nejvyšší správní soud k tomu uzavřel, že povinnost tvrzení má ve věcech mezinárodní ochrany zásadní význam, neboť pouze žadatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení.* Žalovaný je toho názoru, že proto, aby žalobce mohl tuto svou povinnost splnit, učinil maximum. Během poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 28.12.2018 měl žalobce možnost uvést důvody, pro které žádal o udělení mezinárodní ochrany. Při konaném pohovoru mu bylo umožněno, aby uvedl nějaké další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to včetně možnosti doložit doklady, které by jeho tvrzení podpořily. Žalobce však žádné takové skutečnosti neuvedl. Žalovaný je tedy přesvědčen, že dostatečně zjistil skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí; pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu, jak vyplývá ze spisového materiálu.
10. Správní orgán připomenul, že institut mezinárodní ochrany je institutem umožňujícím legální pobyt na území ČR zcela výjimečným a v žádném případě ho nelze zaměňovat nebo jím nahrazovat jiné formy pobytu upravených v zákoně o pobytu cizinců. Potřeba žalobce legalizovat si na území ČR svůj další pobyt, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany není a nemůže být, neboť řízení o udělení mezinárodní ochrany v žádném případě nesupluje pobytové řízení cizinců. Výjimečné okolnosti, které by důvodem pro udělení doplňkové ochrany z důvodu respektování práva na soukromý život mohly být, v případě žalobce seznat nelze.

11. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedomnívá, že by správní orgán při svém postupu porušil ustanovení uvedených právních předpisů. V průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce neuváděl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný uvádí, že má za to, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem a podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Během řízení správní orgán hodnotil celý případ individuálně a posoudil veškeré argumenty, které žalobce během žádosti uvedl. Co do podrobností, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze kterého vyplývá, jakými úvahami se žalovaný řídil při řešení případu a aplikaci právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Námitky uvedené v žalobě tak shledal žalovaný irelevantními a účelově uvedenými.
12. Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
13. Pokud jde o napadené rozhodnutí, toto bylo vydáno 9.7.2019, pod č.j. OAM-1097/ZA-ZA11-VL13-2018, kdy bylo rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana se žalobci dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje.
14. Z odůvodnění rozhodnutí vyplynulo, že žalovaný při vydání rozhodnutí vycházel ze skutečností, které uvedl samotný žalobce, a to především v pohovoru o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který byl proveden dne 28.12.2018 a dále pak z informací o politické a ekonomické situaci v Uzbekistánu, přičemž se jedná o Informace OAMP – Uzbekistán – Bezpečnosti a politická situace v zemi ze dne 11.2.2019, dále vyšel z informací Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 119896/2017-LPTP ze dne 22.11.2017, dále se jedná o skutečnosti uvedené v Informaci MZV ČR, č.j. 102817/2019-LPTP ze dne 7.3.2019.
15. Pokud jde o skutečnosti, které sdělil samotný žadatel o udělení mezinárodní ochrany vyplývá z nich, že žalobce se obává návratu do Gruzie proto, že si zapůjčil značné finanční prostředky od kamarádů a známých, přičemž v pohovoru uvedl, že od jednoho kamaráda si půjčil 30 000 dolarů a od druhého 25 000 dolarů, a to na nákup sezónního oblečení v Číně, přičemž celý náklad zboží, který nepatřil pouze žalobci, byl zabaven bezpečnostní službou na hranici, takže žalobce nedostal ani zboží, které mínil prodat ani zpět finanční prostředky a proto z uvedeného dluhu od kamarádů dluží ještě značnou částku a má proto obavy ze strany věřitelů, které mu v případě nevrácení dluhů vyhrožovali dokonce smrtí. Toto byl také podstatný důvod, proč Uzbekistán opustil. Před příjezdem do ČR pobýval i v Polsku, kde pracoval, potřebuje si vydělat finanční prostředky na zaplacení dluhu. S uvedenými problémy a obavou kvůli vyhrožování ze strany soukromých osob se na policii ani žádný státní orgán v Uzbekistánu neobrátil, neboť to pokládal za zbytečné.
16. Pokud jde o situaci bezpečnostní, politickou a stav dodržování lidských práv správní orgán po prostudování dostupných informací shrnul, že dle nich státní orgány Uzbekistánu pod novým vedením začaly pod tíhou ekonomické reality podporovat pracovní pobyty svých občanů v zahraničí, přičemž možnost legálně vycestovat využil taktéž žalobce. Byť obecně Uzbekistán nelze označit za zemi s vysokým stupněm demokracie, žalobce žádné konkrétní potíže ve vztahu k zemi svého původu

nedeclaroval, zemi opustil legálním způsobem na základě platných dokladů za účelem práce a ani tam neměl podle něj žádné jiné problémy s tamními státními orgány.

17. Žalovaný uvedl, že na základě těchto skutečností a výše uvedeného tudíž nelze z pohledu správního orgánu předpokládat, že by jmenovaný byl po návratu do vlasti jakkoliv za svůj pobyt v zahraničí nebo za překročení platnosti uděleného víza a uložení správního vyhoštění z území ČR postihován, či dokonce ohrožen nebezpečím vážné újmy ve smyslu zákona o azylu.
18. Žalovaný pak uvedl, že po zhodnocení výpovědi žadatele o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země a posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů, nedospěl k závěru, že by výše jmenovanému žadateli o mezinárodní ochranu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu, tedy nebezpečí mučení nebo nelidského nebo ponižujícího zacházení nebo trestání.
19. Správní orgán v případě výše jmenovaného, jak uvedl, posuzoval také otázku, zda mu v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Na základě informací ze zpráv o bezpečnostní situaci v Uzbekistánu, zejména Informace OAMP – Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 11.2.2019, je správnímu orgánu známo, že na území Uzbekistánu neprobíhá ozbrojený konflikt, který by mohl žadatele v případě jeho návratu do vlasti ohrozit na životě či lidské důstojnosti.
20. Případné vycestování výše uvedeného žadatele po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žadatelem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR.
21. Správní orgán rozhodující ve věci tak na základě provedeného správního řízení dospěl k závěru, že výše jmenovaný žadatel o mezinárodní ochranu nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a doplňková ochrana se neuděluje.
22. Obecně pak k osobě žalobce tento sám sdělil, že se jmenuje B. A., během svého života používal další jméno A., ale jiná jména a příjmení nepoužíval a nepoužívá, narodil se X. na území dnešní Republiky Uzbekistán (dále jen Uzbekistán), tehdy v Sovětském svazu. Je státním příslušníkem Uzbekistánu, hlásí se k uzbecké národnosti a je schopen se dorozumět v uzbeckém jazyce. Je islámského náboženského vyznání. Ke svému politickému přesvědčení uvedl, že žádné nemá a nikdy nebyl politicky aktivní. Je ženatý, jeho manželka žije v Uzbekistánu. Má 3 děti nezletilé, všechny jsou dle žadatele narozeny v N., mají uzbeckou státní příslušnost a žijí v Uzbekistánu. Jmenovaný popsal průběh poslední cesty z vlasti do ČR tak, že dne 16.2.2017 opustil vlast, přičemž přicestoval letecky do Minsku v Bělorusku, kde přestoupil na let do Varšavy v Polsku, kam doletěl tentýž den. Podle něj střídavě pobýval v Polsku a ČR, kde má žadatel známé. Z Polska naposledy dle jeho vyjádření přicestoval do Prahy osobním automobilem dne 13.12.2018. Z Uzbekistánu přicestoval, jak sdělil, na

základě polského víza a v Polsku poté podal žádost o pobyt, kterou mu dne 31.8.2018 zamítli, protože v ČR dostal vyhoštění, proti kterému se odvolal, ale neměl peníze na advokáta, takže neví, jak to dopadlo. Předtím, jak sdělil, nepobýval ve státech Evropské unie, do EU poprvé přicestoval 16.2.2017. K tomu zda měl udělená víza nebo povolení k pobytu v jiných státech, uvedl, že od roku 2010 pravidelně jezdil pracovně pro zboží do Číny, přičemž si vyřizoval krátká víza. Dále měl uděleno roční vízum do Polska, a to od 1.1.2017 do 31.12.2017. Dále sdělil, že v minulosti žádost o mezinárodní ochranu nikdy nikde nepodával. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je dobrý. Žádné jiné problémy v Uzbekistánu kromě toho, co uváděl v pohovoru (výpůjčka peněz, zabavené dovezené zboží z Číny, vyhrožování věřitelů) neměl. Žadatel uvedl, že chtěl jet do Evropy pracovat, aby vrátil dluh, proto předtím prodal své auto, obchod i zboží. Část dluhu již splatil, věřitelé si však na něho stěžovali na policii. Domluvil se s nimi tak, že jim peníze vrátí do 6 měsíců, toto se mu však nepodařilo. Uváděl, že kdyby pracoval pouze v Uzbekistánu, vydělal by tak 300 nebo 400 dolarů, což by na splácení dluhu nestačilo, s tím, že žádné jiné problémy nemá.

23. Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na den 26.8.2020. K tomuto jednání se žalobce dostavil a uvedl, že z Uzbekistánu odešel z následujících důvodů:
24. Pokud byl v Uzbekistánu, nakupoval v Číně zboží, textil, který mu byl dovezen do Uzbekistánu a tam ho prodával. Jednou se mu naskytla možnost zakoupení většího množství zboží v Číně. Neměl však tolik finančních prostředků a proto si od svých dvou známých, rovněž obchodníků, zapůjčil, od jednoho 15 000 dolarů a od druhého 10 000 dolarů. Pokud jde o tuto poslední zásilku, která byla dopravena z Číny, nejednalo se o zásilku se zbožím pouze pro žalobce, ale i pro jiné, tato zásilka celá byla zabavena bezpečnostní službou a předána daňovému úřadu, takže žalobce zboží, které si objednal a zaplatil, už nedostal, a proto ho nemohl prodat. Z těchto důvodů nemohl zapůjčenou částku jednorázově vrátit. Částku si zapůjčil pouze na základě ústní dohody, takto se jednalo o jednu částku, na druhou byl dlužní úpis, který žalobce podepsal, dal ho však člověku, který mu peníze zapůjčil a žádnou kopii tohoto úpisu nemá. Peníze měl vrátit, a to i s úrokem maximálně do 3 až 4 měsíců, neboť v té době předpokládal, že zboží prodá. Zatím se mu podařilo vrátit z půjčené částky 15 000 dolarů 3 000 dolarů a z částky 10 000 dolarů rovněž 3 000 dolarů. Část dluhu vrátil z peněz, které utržil za prodané auto a určité finanční prostředky již zaslal z České republiky, jednalo se však o malé částky. Nějaké drobné částky na dluhu zaslal i z Polska, když tam pracoval. Věřitelé trvali na tom, že má žalobce celý dluh splatit naráz a řekli žalobci, že když se tak nestane, půjde do vězení a obrátí se také na policii. Už v době, kdy žalobce již nežil v Uzbekistánu, k němu domů 4x přišel okresní inspektor policie a ptal se mladšího bratra žalobce a jeho matky, kde žalobce je a kdy se vrátí a chtěli znát jeho telefonní číslo. Bratr i matka však řekli, že ho neznají. Kdyby se musel žalobce vrátit do Uzbekistánu, má obavu, když dlužná částka byla nahlášena policii, že by tedy policie vůči žalobci postupovala a mohla ho i zatknout. Žádné jiné problémy, než o kterých hovořil, v Uzbekistánu nikdy neměl.

Posouzení věci krajským soudem

25. Žaloba není důvodná.

26. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zák.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
27. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26.6.2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
28. Podle § 12 zákona o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec:
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
29. Z provedeného dokazování je zcela evidentní, že žalobce nesplňuje žádnou z podmínek uvedených v § 12 písm. a) nebo b) zákona o azylu. Žalobce sám uvedl, že politicky se nikdy neangažoval, v Uzbekistánu neměl žádné problémy kromě toho, že si vypůjčil peníze na nákup zboží a peníze v dohodnutém termínu nevrátil a soukromé osoby – věřitelé mu vyhrožovali a obrátili se i na policii.
30. Tato skutečnost však není podřazena taxativně vymezeným skutečností uvedeným v § 12 písm. a) nebo b) zákona o azylu.
31. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu, doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
32. Podle § 14a odst. 2 uvedeného zákona, za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje:
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
33. Žalobce v žalobě uváděl, že má za to, že splňuje minimálně podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.
34. Soud však s tímto názorem žalobce v žádném případě nemůže souhlasit, neboť s ohledem na skutečnost, že žalobce odešel z Uzbekistánu do Polska a poté do ČR, kdy odcházel zejména za prací, aby vydělal finanční prostředky na zaplacení dluhu, by s ohledem na skutečnosti, které byly uvedeny ve zprávách o politické a bezpečnostní situaci v Gruzii, nesměřovaly k tomu, že by žalobci z tohoto důvodu hrozilo mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žalobce či vážné ohrožení jeho života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Žalobce pouze uváděl, že se obává návratu do Uzbekistánu proto, že jeho věřitelé se obrátili na policii z toho důvodu, že žalobce v domluvené lhůtě půjčené peníze nevrátil, vyhrožovali žalobci, a to dokonce i zabitím. Toto však není azylově relevantní důvod, když žalobce v případě, že by mu věřitelé vyhrožovali zabitím či fyzickou újmou, se mohl obrátit na policii ve svém domovském státě a přes státní orgány tuto věc řešit, což neučinil.
35. Soud na tomto místě uvádí, že zpochybňuje i tvrzení žalobce o finančních částkách, které si zapůjčil od svých známých či přátel, když v pohovoru hovoří o tom, že si zapůjčil od jednoho známého 25 000 dolarů od druhého 30 000 dolarů, u soudního jednání však hovoří o zcela jiných částkách, a to od jednoho měla být půjčka žalobce 15 000 dolarů a od druhého 10 000 amerických dolarů, což jsou značně rozdílné částky oproti prvotnímu tvrzení a není možné, aby si u takto vysokých finančních částek dlužník nevzpomínal, kolik finančních prostředků na zakoupení zboží si zapůjčil.
36. Tato rozdílná tvrzení znevěrohodňují výpověď žalobce a soud má za to, že žalobci jde zejména o legalizaci jeho pobytu na území ČR, kde jak sám uváděl, si chce vydělat finanční prostředky. Pokud však žalobce chce legalizovat svůj pobyt na území ČR, musí se toto dít dle jiného zákona, než zákona o azylu, a to zákona o pobytu cizinců – zák.č. 326/1999 Sb.
37. Soud tedy shrnuje, že důvody, které žalobce uvádí jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany na území ČR nejsou důvody, které by byly podřaditelné pod ust. § 12 či § 14a zákona o azylu, ČR také neporušila žádné mezinárodní závazky, tedy, že by vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Nebyly tedy naplněny ani podmínky ust. § 14a zákona o azylu pro udělení doplňkové ochrany a soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.
38. Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věc neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány. Pokud pak jde o žalovaného, tomu žádné náklady řízení kromě běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. srpna 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.